ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **N. H. P.,** zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-49/LE-BA02-BA04-PS-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2019, č. j. 17 A 36/2019 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policejní hlídka (OPKPE) Ústí nad Labem na základě Dohody mezi Vládou České republiky a Vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 3. 11. 1994, převzala dne 22. 1. 2019 žalobce, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, od orgánů policie Spolkové republiky

Německo. Žalobce byl spolu s dalšími cizinci vietnamské a rumunské národnosti kontrolován po bezprostředním překročení hranic na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice BAB 17. Žalobce nedisponoval cestovním dokladem ani nebylo zjištěno, že by mu bylo vydáno jakékoliv vízum či povolení k pobytu. Dne 15. 9. 2018 byl žalobce vrácen zpět na území České republiky a následně zajištěn, jelikož vzniklo podezření na jeho nelegální vstup a pobyt na území státu. Žalobce nepředložil žádné doklady, které by prokazovaly jeho totožnost. Dne 23. 1. 2019 převzal žalobce oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Dne 23. 1. 2019 byl žalobce rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen „ZZC Balková“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 42 A 5/2019 – 35, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Azs 103/2019 - 20.

[2] Ze spisu vyplývá, že dne 29. 1. 2019 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu se zdůvodněním, že si ve Vietnamu vypůjčil velkou sumu peněz od lichvářů a má obavy, že v případě návratu do Vietnamu ho budou nutit částku zaplatit, nebo ho budou mučit. Komunistická strana ve Vietnamu mu neposkytne ochranu a spojí se s lichváři. Uvedl, že ve Vietnamu se nerespektují lidská práva. Jeho přáním je zůstat v České republice, kde může mít lepší život díky tisku a svým přátelům, kteří mu budou schopni zajistit práci. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) a 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Doba zajištění byla stanovena do 19. 5. 2019. Žalovaný dospěl k závěru, že se u žalobce lze oprávněně domnívat, že požádal o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jelikož vzhledem k dosavadnímu jednání cizince, pobytové historii a osobním poměrům jsou dány objektivní okolnosti, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Podle krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval možností použití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, jelikož zhodnotil okolnosti případu žalobce. Zejména vzal v potaz, že žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy byl zajištěn policií podle zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. S ohledem na využití služeb převaděčů existuje nebezpečí, že se i nadále bude vyhýbat svým povinnostem a porušovat právní předpisy či mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Krajský soud došel k závěru, že žalovaný správně posoudil okolnosti nelegálního vstupu a pobytu žalobce na území České republiky a neshledal přitom mírnější donucovací opatření účinnými. Mírnější opatření lze uložit pouze, bude-li žalobce se státními orgány spolupracovat a je dostatečné k zajištění účasti a spolupráci žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Posouzení žalovaného má oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud dále uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu s podmínkami podle národních a evropských předpisů a byl zjištěn skutkový

stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to včetně správné aplikace základních zásad správního práva a řádného odůvodnění.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel obsáhle rekapituluje závěry krajského soudu a vznáší námitky směřující kromě závěrů soudu i proti napadenému rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný správně posoudil naplnění podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nemožnost aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný uvedl totožné důvody pro samotné zajištění a pro nemožnost využití zvláštních opatření, což není možné. Stěžovatel je osobou, která se na území státu ocitla poprvé a nelze tvrdit, že by projevila neúctu k právnímu řádu České republiky. Proto není na místě zasahovat do její osobní svobody. Z logiky věci nelze odůvodnit zajištění stejnými důvody jako nemožnost uložit zvláštní opatření. Žalovaný byl povinen vypořádat se s prvky stěžovatelovy pobytové historie, a to individuálně. Z několikadenního nelegálního pobytu na území schengenského prostoru není možné dovodit nespolehlivost jeho osoby. I když svou žádost o mezinárodní ochranu podal, aby sekundárně zamezil realizaci správního vyhoštění, své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu hodlá plnit a je připraven spolupracovat se správními orgány. Není jeho úmyslem mařit výkon rozhodnutí. Nechce vycestovat do Německa, jelikož by tím minimalizoval možnosti získat mezinárodní ochranu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s kasačními námitkami nesouhlasí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel a jak zjištěné skutečnosti hodnotil. Je zřejmé, k jakým závěrům dospěl. Žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Předmětem řízení v nyní projednávané věci není otázka důvodnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu, ale otázka zákonnosti jeho zajištění, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 110/2017 – 42, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 – 44 či ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 – 62).

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[10] Jádrem kasační stížnosti je otázka, zda žalovaný v rozhodnutí o zajištění stěžovatele správně posoudil právní otázku, zda jsou dány objektivní okolnosti, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je účelová a není možné v případě stěžovatele uložit zvláštní opatření. Tuto kasační námitku lze kvalifikovat jako námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení mající za následek nezákonnost rozsudku. Kasační námitku lze tedy podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[11] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „[v] *případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění […], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*.“

[12] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „[s]*e zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“

[13] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu: „*[M]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

[14] Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

[15] Z výše citovaných ustanovení dále vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky Směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.

[16] Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je namístě důsledně zohlednit pobytovou historii žadatele. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.

[17] V případě stěžovatele žalovaný odůvodnil účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu tím, že stěžovatel přicestoval z Rumunska přes minimálně dva další státy Evropské unie až do České republiky a Německa. O mezinárodní ochranu proto mohl požádat kdykoliv od vstupu na území schengenského prostoru. Žádost však podal až v reakci na zajištění za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Učinil tak tedy až po třech měsících pobytu v schengenském prostoru. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel v minulosti zcela vědomě porušoval právní řády členských států Evropské unie, jelikož vstoupil a cestoval pomocí převaděčů za úplatu, aniž by byl držitelem platného víza či jiného oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Stěžovatel podle rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců vypověděl, že se do Vietnamu může bez problémů vrátit a nic mu tam nehrozí. Pouze se obává, že bude muset doplatit převaděčům za cestu do Evropy. Pouhých 6 dnů poté podal žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedl, že se obává mučení ze strany lichvářů.

[18] Krajský soud i žalovaný proto správně posoudili, že stěžovatel měl bezpochyby možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve, jelikož cestoval po dobu tří

měsíců na území schengenského prostoru. Z výpovědí stěžovatele nevyplynula žádná azylově relevantní skutečnost, která by mu nebyla známa už před jeho zajištěním, popřípadě okolnost, jež by stěžovateli bránila v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k návratu se ničeho neobával a nebyly dány žádné překážky jeho návratu. O šest dní později však tvrdil, že se obává, že bude mučen. Neuvedl však žádné další podrobnosti a nic nenasvědčovalo tomu, že by se údajné obavy stěžovatele o život objevily až v průběhu oněch šesti dní. Sám naopak v kasační stížnosti uvádí, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal, alespoň sekundárně, aby zamezil realizaci správního vyhoštění. Krajský soud i žalovaný tak dostatečně zvážili individuální osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Správně tak dospěli k závěru, že se jedná o žádost podanou účelově.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s posouzením žalovaného a krajského soudu ve vztahu k nemožnosti aplikovat mírnější zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný správně poukázal na to, že stěžovatel přicestoval na území České republiky s pomocí převaděčů za úplatu, bez oprávnění k pobytu a cestovních dokladů. Jak správně uvedl krajský soud, ačkoliv stěžovatel nemařil výkon žádného dřívějšího rozhodnutí o vyhoštění, nejsou na základě skutečností vyplývajících ze spisu žádné pochyby o tom, že stěžovatel nerespektoval právní řád České republiky a dalších členských států Evropské unie. Cílem stěžovatele bylo podle jeho tvrzení Německo. Lze se proto domnívat, že by se k cestě tam uchýlil i v případě, že by mu bylo uloženo zvláštní opatření. V tomto kontextu také nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by krajský soud či dříve žalovaný rezignovali na posouzení jednotlivých individuálních (specifických) okolností daného případu, popřípadě užili „paušalizovaný“ postup hodnocení. Jak krajský soud, tak i žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývali veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, a to včetně osobních, majetkových a rodinných poměrů tak, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru ve stěžovatele a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření. Důvodnou obavu lze mít s ohledem na výše uvedené i ve vztahu k efektivnímu vedení správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a na ně navazujícího řízení o správním vyhoštění. Ačkoliv žalovaný ne zcela jednoznačně v odůvodnění oddělil své úvahy o naplnění podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je srozumitelné, jaké individuální okolnosti na straně stěžovatele v napadeném rozhodnutí vedly k jednotlivým závěrům. To, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě shledal splněné podmínky pro zajištění stěžovatele, proto samo o sobě není nezákonné, respektoval-li zásadu individualizace (srov. přiměřeně též úvahy rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v bodech 36 a 37 usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS). Právě vědomé protiprávní jednání stěžovatele a jeho zjevně účelový postup ve věci žádosti o mezinárodní ochranu se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce, tj. možnosti aplikace zvláštního opatření, jeví jako zcela zásadní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Azs 163/2018 - 29).

[20] Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zvažoval uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, vzhledem k dosavadnímu chování stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti uložené mu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu nebyly dodržovány a stěžovatel by se opětovně uchýlil k nelegálnímu pobytu a cestování do zvolené cílové země. Jak správně posoudil krajský soud, nemění na tom nic ani stěžovatelovo tvrzení vznesené v kasační stížnosti, že není jeho úmyslem mařit výkon rozhodnutí a že nechce vycestovat do Německa, jelikož by tím minimalizoval možnosti získat mezinárodní ochranu. Tato námitka navíc odporuje jeho původnímu vyjádření, že jeho cílem cesty bylo Německo. Nejvyšší správní soud považuje shora popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření v konkrétním případě stěžovatele dostatečně účinná. Souhlasí tedy s názorem krajského soudu, že žalovaný aplikoval § 47 zákona o azylu správně.

[21] Na základě všech těchto okolností Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu a žalovanému, že o zajištění stěžovatele bylo rozhodnuto na základě zcela objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikaturním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření (viz již dřív uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Krajský soud nepochybil, aproboval-li napadené rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[24] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 2. 2019, č. j. 17 A 36/2019 – 16, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát [§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 6200 Kč za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti a porada s klientem přesahující jednu hodinu) a dále přiznal 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 6800 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu